

се озърташе да види, дали иде господарьтъ му следъ него. Нѣколко стотинъ метра далечъ отъ кантона линията правѣше завои и се скриваше задъ близкия хълмъ. Къмъ това мѣсто тръгна кучето. Колкото повече приближаваха хълма, толкова то по-силно лаеше и ставаше по-неспокойно. Най-после кантонерьтъ видѣ това, което бѣ изплашило кучето му, и което накара да настрѣхнатъ коситѣ му. На едно разстояние отъ нѣколко метра линията бѣ цѣла затрупана съ камъни. Злосторници бѣха направили това. Тежки мисли минаха презъ главата на кантонера.

Ако кученцето не бѣше видѣло това и не бѣ разбрало, че тѣзи камъни нѣматъ работа тукъ и че линията трѣбва да бѣде чиста, катастрофата щѣше да бѣде неминуема. И колко хора щѣха да загинатъ тукъ! Подиръ нѣколко часа щѣше да мине бързиятъ вечеренъ влакъ. Стариятъ кантонеръ свали палтото си и започна съ своитѣ немощни рѣце да разчиства линията.

Вечерьта, когато вечерниятъ влакъ мина, кондукторитѣ бѣха очудени, че не видѣха стареца съ кучето си при стрелката. Той стоеше на постъ при хълма, но никой го не видѣ тамъ.

Мина много време. Случайни пжтници разпразяха страшни нѣща. Въ страната се появили разбойници, нападали селата, опожарявали ги и обирали всичко каквото намѣрятъ. Селянитѣ почнали да бѣгатъ въ градоветѣ, и гладътъ станалъ нетърпимъ. Това почувствува и малкото кученце. Рѣдко му хвърляха вече остатъци отъ храна. Кондукторитѣ само му махаха съ ржка, безъ да му хвърлятъ захарчета. Влаковетѣ минаваха и заминаваха, безъ да обръщатъ внимание, че стариятъ кантонеръ все повече изнемощява.